

Мадлен Алгафари (Madlen Adgafari)

Кога си играеш, приятелко моя?
Къде ти е куклата, мечето плюшено?
Кога се изгуби дъхът неспокоен
на малката пикла, в душата ти сгушена?

До скоро надничаше тя през очите ти,
на пръсти повдигната, мръсна и рошава.
И тичаше дръзко и нагло в мечтите ти
онази, хлапачката – дивата, лошата.

Къде я изгуби по пътя? Не помниш ли?
И толкова време живееш без пакости!
Мечтите си детски все още не гониш ли?
Къде са днес твоите момичешки радости?

Защо ме поглеждаш така възмутена?
О, ти си порасла! Узряла! Разбирам.
Душата ти сбръчкана, очите студени.
И даже в ирония ме подозираш.

Не си отивай, лудетино дива!
Недей я убива, глупачке! Не смей!
Та тя зад очите ти още е жива
и още мечтае, и още се смей!

Детето в теб съвсем не си отива.
И старостта е най-голямата измама.
Докато то живее, ти си жива!
И запомни: душата бръчки няма!

Безкрайната бременност е равна на смърт

Преносеният плод загива
и бавно тялото убива –
тъй прост закон биологичен,
но с неминуем край трагичен.

Умира семето, за да дари живот,
цветът увяхва, за да стане плод –
животопазеща програма!
И за душата друга няма!

Забременявам аз с отрови
и в ново качество ги трансформирам –
превръщам ги в любви
и, ако не родя – умирам!

Началото на края

Въздухът нагарча от предчувствия.
Почерня лазурното небе.
Думите замръзват в устните.
Скоро ще вали, скоро ще боли, сърце!

Скоро ще се свърши въздухът
и под подкосените нозе
пак реки-сълзи ще плъзнат.
Дълго ще вали, дълго ще боли, сърце!

После ще притихнеш в тъмното
и като уплашено дете
ще жумиш от страх пред бъдното.
Но ще превали, но ще преболи, сърце!

